

de transició. És la fi de la revolució conservadora que inicià Margaret Thatcher al Regne Unit l'any 1979, però el model socialdemòcrata de l'any 2000 encara no existeix". Aquest model busca el seu camí, perillosament, entre el rigor pressupostari i una política social generosa. Amb una unanimitat sorprenent, els socialistes europeus accepten el rigor de Maastricht.

Pel que fa a la dreta europea, ja ha deixat de banda el liberalisme salvatge. Aquesta dreta més moderada i aquesta esquerra que es busca a si mateixa es podrien retrobar, a escala europea, en la zona de convergència esbossada pel llibre blanc de Jacques Delors, l'ex-president de la Comissió Europea, que intenta conciliar ocupació i competitivitat. La victò-

ria de Dehaene és un molt bon exemple d'aquesta necessitat de centre. Hi ha una tendència europea a polítiques de coalició, de concertació, més que de confrontació. Aquesta fase transitòria pot tenir els seus riscos. Si la concertació canalitza els conflictes, es pot afavorir la despoli-tització que, a la vegada, alimenta els extrems. A Bèlgica en saben molt, de fer pactes i coalicions. El govern el formen sòcio-cristians i socialistes flamencs i valons, quatre partits força diferents entre ells, però que es posaren d'acord per fer un programa comú. Dehaene no amaga la seva intenció de continuar una política severa que respongui a les exigències del pla de convergència i de sanejar la seguretat social. A Bèlgica, però, sempre s'ha de tenir en compte el factor nacionalista.

Els liberals valons no han tardat gaire a qüestionar que el PS (Partit Socialista) i el PSC (Partit Sòcio-cristià) de Valònia, tots dos perdent gas i, per tant, més vulnerables, siguin capaços de defensar eficaçment els interessos francòfons davant dos partits flamencs (el CVP, sòcio-cristià, i el PS flamenc) que han guanyat vots i que tenen al clatell els ultradretans flamencs del Vlaams Blok (Bloc Flamenc). Una dada preocupant: aquest últim partit, el van votar en les passades eleccions un de cada quatre habitants majors d'edat d'Anvers, segona ciutat belga i segon port europeu. Històricament moltes ideologies al Vell Continent s'han extès a partir de les ciutats amb port. Els demòcrates belgues esperen que Anvers sigui l'excepció. **Oriol Ballester**

Caixes d'estalvi

Fabià Estapé fa un repàs de les darreres dades sobre les caixes d'estalvi europees, la llista de les quals encapçala una entitat catalana.

Les caixes d'estalvi, que tenen un origen històric que barreja motius de seguretat per a les classes econòmicament més dèbils i característiques de la poca confiança en la seguretat (així es desprèn en certs llocs, com ara al Principat) de la banca privada, han desenvolupat una força creixent. Avui a tot l'estat espanyol ja ocupen un 50% del sistema financer; i la tendència no minva, ans augmenta. Ara les estadístiques a nivell europeu ens donen una informació de primera mà sobre la importància d'aquestes entitats. Resulta, per a satisfacció de tothom, que en un *ranking* ocupat per les caixes d'estalvi més importants de l'Europa occidental, tres caixes són espanyoles; dues són catalanes. El quadre adjunt ens diu que a 31 de desembre de 1994 s'havia produït el fet, sense precedents, que la Caixa d'Estalvis de Barcelona, "La Caixa", havia passat de ser la tercera, com era a final de l'any 1993, a ser la primera d'Europa, com hem dit. Amb prop de 45.000 milions de dòlars de dipòsits,

2.394 oficines i 11.907 treballadors, la tenim de líder de la classificació europea. Bona feina de l'equip de primera que comanda l'enginyer i economista Josep Vilarasau i Salat.

Una menció igualment positiva mereix la Caixa de Catalunya, regentada amb prudència i ambició per l'economista Francesc Costabella, que en el termini d'un any ha avançat del lloc 27 al lloc 15 d'Europa. Són més d'11.000 milions de dòlars, que sumen els seus dipòsits. Tot

això amb 688 oficines i 3.548 treballadors.

A la resta de l'estat sobresurt la Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, que ha avançat del lloc 8 al 5, amb més de 27.000 milions de dòlars de dipòsits, 514 oficines i 9.175 treballadors. Les dades que, en el context europeu, es poden veure al quadre adjunt ens diuen que el fenomen de les caixes d'estalvi ha arrelat a Europa i que presenta totes les característiques de continuar creixent. En

'La Caixa'. Avui és la primera caixa d'estalvis de tot Europa.

ARXIU

més d'un cas -jo crec que al Principat la cosa és òbvia- han estat fracassos bancaris que han atorgat a les caixes la prima de la "seguretat" dels estalvis. Si pensem en les quantitats que a Espanya garanteix el Fondo de Garantía de Depósitos és totalment explicable la preferència dels estalviadors per les caixes. I entre nosaltres crec que no s'ha estudiat com mereix l'entrellat de fenòmens que varen acompanyar la Ley de Desbloqueo del 1940. Gat escarmentat, d'aigua freda fuig! **Fabià Estapé**